

Wat meisjes beweegt

LITERATUUR Sinds het denderende succes van haar debuutroman *The Girls* is Emma Cline een hype in de literaire scene. Ze was even in Nederland, en *Vogue* ontmoette haar. — TEKST MAARTJE LATERVEER

Het eerste wat opvalt aan Emma Cline (27) zijn haar ogen. Het heldere diepblauw staat in schril contrast met de donkere randen van haar debuutroman. *De meisjes* (Lebowski) gaat over Evie, een 14-jarig onzeker, eenzaam meisje dat in de ban raakt van Susan, die ouder is en de vrijheid en zekerheid lijkt te bezitten waar Evie zo naar verlangt. Susan trekt Evie mee in een sekte rondom een cultfiguur die is gebaseerd op Charles Manson, de man die in de zomer van 1969 onder andere de gruwelijke moord liet plegen op actrice Sharon Tate, de vrouw van Roman Polanski. De sekte ging de geschiedenis in als de *Manson-family*, berucht om wilde orgieën, lsd-trips en slachtpartijen. In *De meisjes* kijkt een oudere Evie terug op een haast surrealistische episode uit haar leven.

Waarom koos je de Manson-family als achtergrond voor je roman?

'Ik vond het fascinerend dat Mansons volgelingen vooral jonge vrouwen waren. Ik heb veel nagedacht over wat hen dreef. Ik wilde dat Evie niet geïnteresseerd zou zijn

in de mannelijke cultleider, maar in die vrouwen, op wie ze haar verlangens en onzekerheden projecteert.'

Uiteindelijk gaat je boek ook meer over Evie dan over de Mansons. Over opgroeien. Een mooie passage beschrijft hoe pubermeisjes hun tijd besteden aan het lezen van tijdschriften om te leren hoe ze eruit moeten zien en zich moeten gedragen, en hoe jongens al die tijd gewoon gebruiken om zichzelf te worden. Denk je inderdaad dat jongens en meisjes verschillend opgroeien?

'Ja, dat denk ik wel. Meisjes wordt geleerd om informatie over hun identiteit buiten zichzelf te zoeken, in tijdschriften, die vertellen hoe je vrouw moet zijn. Alsof vrouw-zijn iets is wat je actief moet opvoeren, iets wat je correct kunt doen of niet. Voor jongens is dat anders, die kunnen gewoon zichzelf ervaren zoals ze zijn en hun lichaam is.

Voor meisjes is uiterlijk ook zo belangrijk. Als opgroeiend meisje besef je dat de wereld je op een bepaalde manier ziet en ga je die blik internaliseren. Evie ziet zichzelf en de vrouwen om zich heen bijna met de blik van een man, oordelend en veroordelend.'

Voel jij diezelfde druk als Evie om er mooi uit te zien?

'Ik probeer daar zo min mogelijk mee bezig te zijn. Het voelt als ruis, te veel afleiding van waar het werkelijk om gaat, schrijven. Maar ik word er nu toch mee geconfronteerd, met alle publiciteit. Het is vreemd om een boek te schrijven over objectivering en hoe vrouwen worden gezien, en dan zelf op de foto te moeten. Het voelt tegenstrijdig en ik weet nog niet zo goed hoe ik daarmee om moet gaan. Ik begrijp Elena Ferrante nu ineens heel goed. Als ik het over mocht doen, zou ik hetzelfde doen als zij. Anoniem blijven.'

